

[Poul Schlüter.]

i 1970'erne. Og overhovedet at ville klare alle disse problemer omkring forholdet mellem staten og kommunerne ved at samle det hele sammen i en stor stak og så forsøge at løse samtlige problemer på én gang, det tror jeg ikke går an. Jeg tror i alt fald ikke, at man ville gøre kommunerne en tjeneste derved, for i så fald ville der blive tale om en alt for revolutionerende omlægning med ét slag.

Jeg tror, at det tempo, regeringen har valgt med nu at introducere et første kapitel i denne store bog, er rigtigt. Det, regeringen foreslår os, er, at vi nu klarer det, der i dag er overskueligt — hverken mere eller mindre — og det, vi i dag har til anden behandling, er overskueligt, også for kommunerne. Kommunerne har nu i lang tid efter lovforslagernes fremsættelse kunnet sætte sig ind i konsekvenserne og regne sig frem til de talmæssige virkninger på budget — og på skattesituationen. Jeg tror snarest, det ville være et chok for kommunerne, hvis hr. Ove Hansen i dag fik sin vilje. Hvis alle disse lovforslag i dag blev udsat, ville det afstedkomme mange vanskeligheder i kommunerne, som jo allerede er begyndt at indrette sig på, at disse nye principper skal gennemføres. Derfor vil jeg sige, at blot at udsætte alle disse problemer omkring byrdefordelingen og ændringen af refusionssatserne løser intet problem. Det var ud fra disse betragtninger, jeg i fredags tillod mig at karakterisere den socialdemokratiske holdning i denne sag som en reaktionær holdning: blot at ville udsætte, blot at ville vente, ikke tage fat, samle det hele, men med fare for, at man så aldrig får begyndt.

Hr. Ove Hansen kommenterede udvalgsarbejdet, men jeg synes nu ikke, karakteristikken var rimelig. Der har været arbejdet i 3 måneder i udvalget, og man skal ikke glemme, at forud for udvalgsarbejdet har ligget et årelangt forberedelsesarbejde i ministerierne. Der er ikke tale om, at man her introducerer lovforslag, som er blevet til i hast hos ministrene; som udgangspunkt ligger meget grundige embedsmandsundersøgelser.

Under udvalgsbehandlingen har vi stillet, jeg tør vel sige et hav af spørgsmål til de implicerede ministre, og vi har fået et meget omfattende talmateriale som svar. Virk-

ningerne af disse lovforslag står ganske klar for os, og der er ingen tvivl om, at hver enkelt kommune for sig har regnet igennem, hvad virkningen er på den pågældende kommunes budget. Man kan ikke sige, at vi i dag gør noget med bind for øjnene. Hvis man har bindet på, så har man i alt fald selv og med vilje anbragt det, og det var nu ikke nødvendigt.

En vis udligning er en selvfølge, og den kommer allerede, fordi vi nu får større amter, fordi købstæderne kommer med ind i amterne, og fordi vi får større primærkommuner. Den 1. april er en skelsættende dato i den forbindelse. Så kan man sige som hr. Ove Hansen: ja men når der nu sker alt dette med sammenlægningerne, er det så ikke for meget oveni, at vi også ændrer byrdefordelingen pr. samme dato? Men det synes jeg er et helt galt ræsonnement, for det er jo netop det forhold, at vi fra 1. april 1970 får de større kommuner, som gør det naturligt samtidig at indføre de nye regler for refusionerne. Det er det naturlige starttidspunkt for første fase i en omlægning af byrdefordelingen. Det, der sker nu ved de mange lovforslag, er, at man udbygger den udligning, sammenlægningerne i sig selv er et udtryk for. Der sker vitterligt i kraft af lovforslagene en udligning mellem de velstående og de mindre velstående kommuner. Det nye er, at nu skaber vi udligningen ikke blot på grundlag af udgiftsniveaulet i de forskellige kommuner, men også på grundlag af den forskellighed, der er med hensyn til kommunernes borgeres indkomster.

Hr. Ove Hansen siger i dag, at den udligning, forslagene fører med sig, er for ringe en udligning. Ja, det kan man naturligvis mene, men det er dog i alt fald en udligning, som er væsentligt bedre end den, vi hidtil har kendt mellem den velstående del af landet og den mindre velstående del af landet. Når hr. Ove Hansen siger, at udligningen er for ringe, synes jeg i øvrigt, at han skylder folkettinget at fortælle, hvor meget længere han selv kunne tænke sig at gå. Det er jo så let at sige, at udligningen burde være større — og jeg forstår, at denne større udligning den skal ske hurtigt — men så var det interessant at få oplyst, hvor langt videre vi skal gå. Man kan jo ikke se væk fra, at det har finansielle virkninger, enten